

CULTURA

HOMENATGE A **Guillem Cifré**

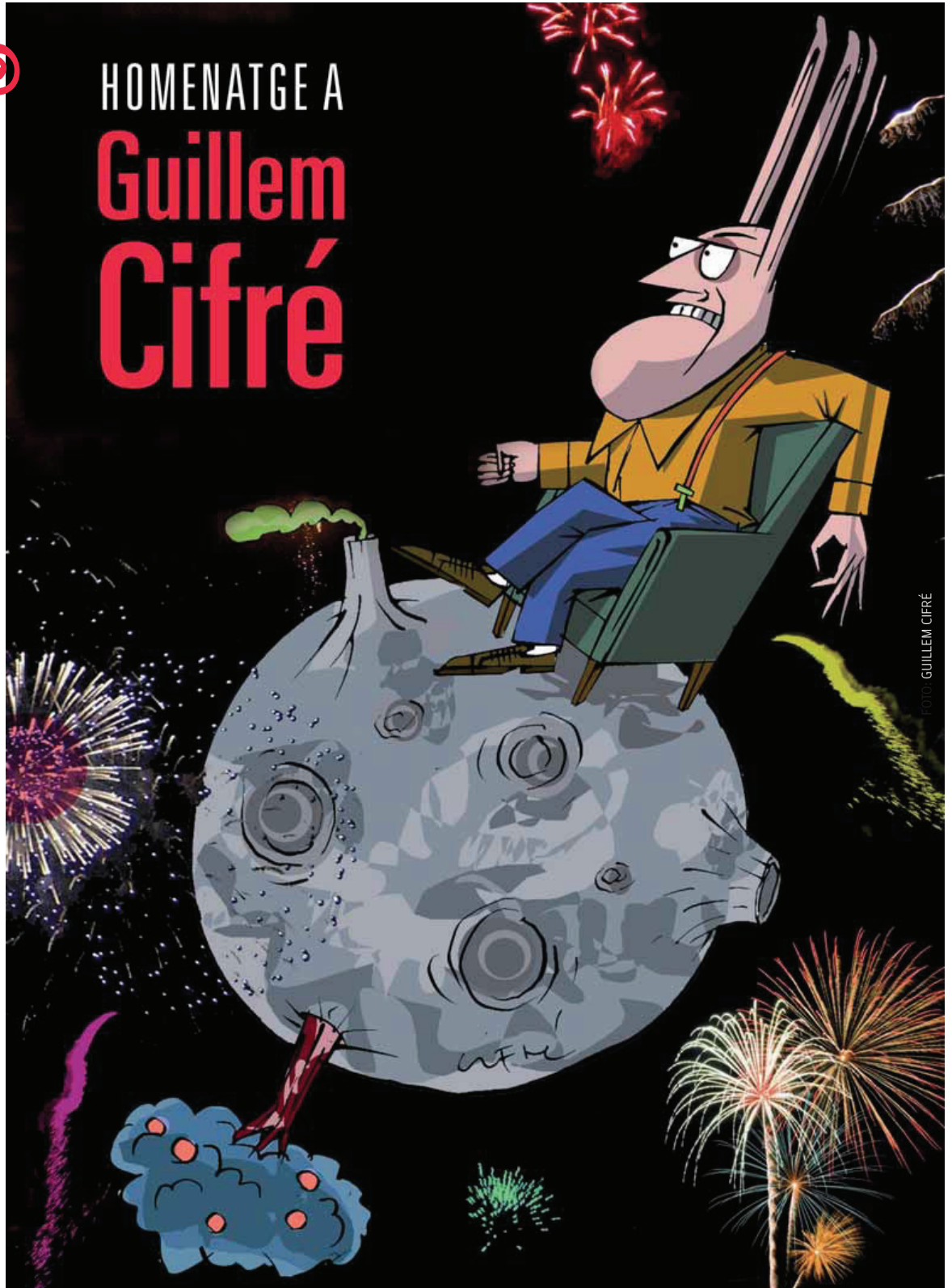

FOTO: GUILLEM CIFRÉ

17

Novel·la
Un nou
Saunders

18

Poesia
Teresa
Costa
Gramunt

30

Art
Una caixa
per viure-hi

16037/16007/04

KAWECO AC SPORT

Alumini i carboni

Kaweco
KAWECO
GERMANY SINCE 1911

Distribuit per:

ZYX IDEAS

Tel. 93 210 45 45

zyxideas@zyxideas.com

www.zyxideas.com

E

El Guillem va desplegar la seva imaginació per tota mena de tribunes, des de macroinstal·lacions a Europa a petites revistes de barri o extraordinàries publicacions dels anys 'underground'

Homenatge

Psicodèlic i surrealista

El dibuixant Guillem Cifré, que ens havia acompanyat durant vint anys al suplement, va morir fa dues setmanes. Un grup de 46 amics i artistes li hem volgut retre un homenatge com a artista excepcional

Parlar del Guillem Cifré en passat: uff, fa mal. No per la memòria, no per l'amic, no per l'art de la nostra comunitat, sinó perquè quan persones de la seva categoria personal ens deixen, és com si t'abandonés alguna cosa de la qual saps que no podràs prescindir-ne. En el suplement que trobareu a continuació, gairebé fet d'una manera espontània i gràcies a l'esforç titànic del Jaume Vidal, del Lluís Llorc i del Miguel Fontela, hi ha els mons del Cifré –Xifré, Alfa Romeo o algun altre dels noms que va utilitzar-. Hi ha des de crítics, poetes i periodistes fins a companys seus de vinyetes i ninots, a més de l'àlbum familiar de la Lena, la Marga, el Marcel i el Guim: 46 artistes que han volgut acomiadar-se del seu estimat company, d'una persona que resultarà impossible oblidar. Des de la primera foto amb el seu pare i els altres dibuixants del *Tio Vivo* fins les de les últimes exposicions, a Teià, al Fons Batllori i a la galeria Contrast del carrer Consell de Cent. M'explicava al tanatori un dels seus cosins, com el Guillem pare –pare també del Reporter Tribulete– els ensenyava a dibuixar

amb un llapis a la mà dreta i una goma d'esborrar a l'esquerra, movent-les totes dues en l'elaboració de les vinyetes. Això va ser un primer pas; des d'aleshores, el Guillem va desplegar la seva imaginació per tota mena de tribunes, des de macroinstal·lacions a Europa fins a petites revistes de barri o extraordinàries publicacions dels anys *underground*. Cifré va ser un far dins els cartells i les convocatòries dels grups musicals alternatius en la frontera dels anys setanta i vuitanta. Parlant amb l'amic Manuel Almendro, Almen TNT, recordava la creativitat oberta de la Barcelona d'aquells dies, que resulta molt difícil d'equiparar al que s'ha fet arreu del món. D'aquells anys d'indecisions vitals, el nostre home es va adaptar a la nova dècada, va omplir de pops, galls i gambes les llars del país a través dels dissenys que van explotar botigues com Vinçon i, fins i tot, es va incorporar a sèries mítiques de televisió com *Planeta Imaginario*.

El recordaré per sempre al seu pis del carrer Alegre de Dalt o davant l'Orquídea amb molts d'aquells companys, que segurament s'hauran entusiasmat en retrobar-lo. *

Colla Tio Vivo. Guillem de petit al costat del seu pare i d'Eugeni Giner, Peñarroya, Escobar, Enrich... Imatge de joventut amb la Lena, la seva companya, i al costat els seus dos fills (Marcel i Guim) de petits. Ell davant la porta de la galeria de Teià on va fer la darrera exposició. A dalt a la dreta, una caricatura que li va fer Lluís Miracle, a qui admirava

Gln

Atraccions amb el Guillem Cifré

Durant el 1982 i el 1984 el Guillem Cifré i jo vam treure 15 números de la revista fanzine *Atraccions* que repartíem entre 10 i 20 bars de Gràcia. Pagaven 100 exemplars cada bar a preu de cost per repartir-los gratuïtament als seus clients.

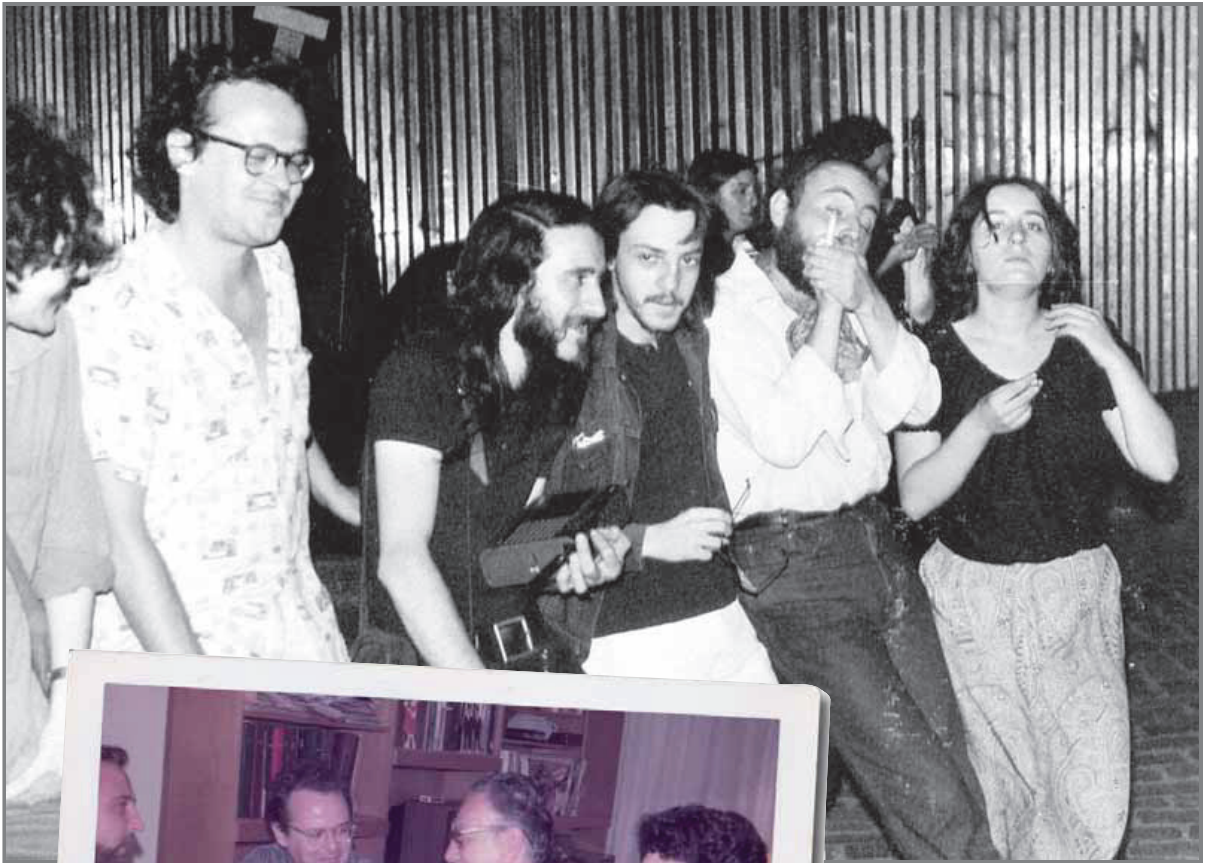
Atraccions s'imprimia a la mítica impremta Gràfiques Tordera de la plaça del Raspall. El contingut era qualsevol cosa que ens passés més aportacions del Guillem i meves.

El Guillem i jo vam fer moltes coses junts i al llarg de 40 anys, ens veiéssim o no. Va ser el meu millor amic. Una amiga em diu que sóc un privilegiat per haver estat amic del Guillem i té tota la raó, segur que qualsevol que va gaudir de la seva amistat pensa igual, que va ser tot un privilegi. Suposo que ara està en una terrassa allà dalt fent el vermut amb alguns que el van precedir, Lluís Miracle, Carles Comas, Carles Merseburguer, el seu pare, etcètera, etcètera.

Guillem, com tu sempre deies, "ens veiem la setmana que ve"? *

'IN MEMORIAM'

A dalt, Guillem Cifré (segon per l'esquerra) i, a la seva dreta, Salvador Picarol (amb la ràdio seguint l'emissora) i Xavi Cot, a Gràcia a l'any 1982. Amb Picarol van crear a mitges el logotip de la mítica Ràdio PICA (a la dreta). A la foto de l'esquerra, Cifré conversa en una sobretaula amb el poeta Joan Brossa i amb Felipe Garzo, entre altres.

Homenatge

FRANCESC RUESTES

La foto manipulada

Guillem Cifré i Francesc Ruestes en un bar del Guinardó. "No recordo qui va fer aquesta foto, és curiós, però sí que tinc present el lloc i el moment. Al cap de pocs dies vaig rebre la imatge manipulada pel Cifré. Eren temps en què freqüentàvem el Joan Ponç."

A dalt, un dels molts diorames que va crear, una de les seves peculiaritats artístiques. A l'esquerra, l'escultura 'Boca', un altre dels terrenys no prou coneguts de la seva obra. A sota, una il·lustració d'homenatge a alguns dels personatges més populars del còmic

Cifrerries

Existeix un Món Cifré, que és el nostre descobert pels seus ulls, pel seu cervell intuïtiu. L'obra de Cifré potser és un gènere per si mateix, un gènere admirable i detectable tant en una historieta com en una il·lustració de premsa, tant en una escultura *ultrapobra* d'exposició com en un disseny de samarreta. Si l'obra de Kafka era kafkiana i la de Miró mironiana, Cifré feia *cifrerries*. La cifrerria és un còctel de Kafka i Miró? Més aviat ho seria del *Tío Vivo* i Max Ernst i Joan Ponç, de Talking Heads, *El DDT*, Buster Keaton, Little Nemo i altres coses oníriques, o no. Les cifrerries són un guany visionari i de to quotidià, només a l'abast de Cifré i, potser, d'algunes persones capaces de sintonitzar absolutament amb la seva esplèndida longitud d'ona. Les cifrerries concilien el descobriment

JUAN
BUIFILL

avantguardista i la immediata de la cultura popular, la qual cosa podria ser un prodigi.

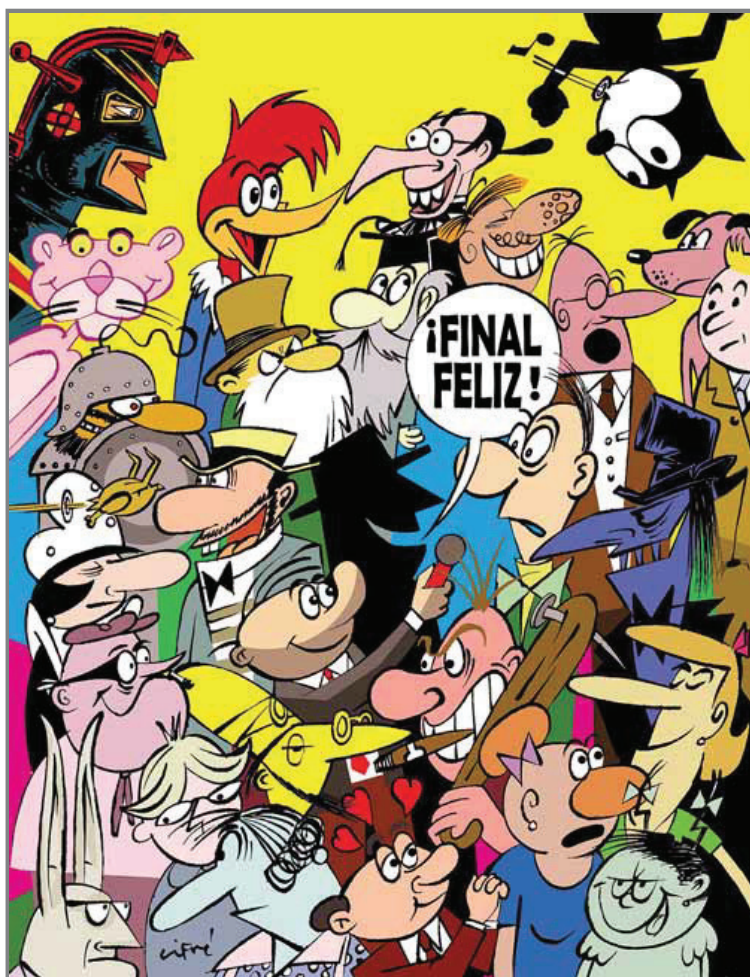
Són poesia disfressada de tebeo i –al contrari de tants altres artefactes– donen llebre per gat i, per això, són la cosa més anticursi i necessària que podem imaginar.

Cifré va tenir besllums genials des del principi. Abans de la seva eclosió als anys vuitanta ja havia dibuixat un volcà que expulsava milions de burilles de cigarretes (en comptes de lava i cendra, que és el que s'espera d'un volcà), o aquella mutació bestial i regressiva d'un home que, en seduir una dona atractiva i despullar-se, es convertia primer en un animal espantosament pelut i, poc després, en un rèptil antediluvià i solitari il·luminat per llampecs. Aquelles dues pàgines eren poesia gràfica. Allò van ser cifrerries d'abans de l'ésser humà vianant alliberat i dels angles rectes i *collages* narratius que han definit el seu estil.

Per mi, Guillem primer va ser un dibuixant admirable i després un amic extraordinari, i sobretot un bon amic. Coincideixo plenament amb l'afirmació de Micharmut: "Cifré és un dibuixant estratosfèric a qui estimo molt." La va escriure en una carta després del sopar que vam compartir la primavera del 2013; una nit d'amistat i de sintonies profundes. Hi era Paco Camarasa, l'editor de Ponent, amb el meu fill Joan i més gent.

Recordo moltes coses bones de Cifré. Cap ni una que no sigui bona. Rèiem molt mentre treballàvem junts en *La noche de los giradores*, *Sesión continua* i *Ventilación*, o també quan ell m'explicava l'al·lucinant argument d'*Anfibia* o el de *Pringo*. Cap d'aquestes obres està publicada en un llibre.

Sobretot recordo el seu somriure i el seu riure còmplice, mai despectiu, sempre il·luminat per un reconeixement de l'absurditat humana o extrahumana, de les veritats sinistres i també dels motius d'entusiasme. "Una meravella!", exclamava a vegades, quan alguna cosa li agradava molt. *

Guillem Cifré

6

CULTURA

30.05.2014

“

El Guillem al·lucinava amb la realitat. Amb els seus ulls rodons, girant el cap i bufant: "Uf, uf, això éss... massa!" Més de 30 anys d'amistat i somriures Cifré

MANUEL ALMENDRO, 'ALMEN'

Homenatge

'IN MEMORIAM'

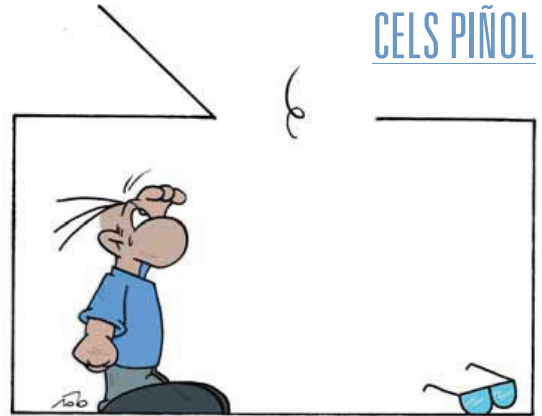
SERGIO MORA

MONTESOL

CELS PIÑOL

XAVI RAMIRO

El gran prestidigitador

Va ser a principi dels anys setanta quan ens vam conèixer, als jardins de la Massana, on també vam fumar els primers porros i vam conspirar alternatives per sortir d'aquell forat. Ben aviat vam formar un grup artístic que mai no va tenir nom. De fet, ningú de nosaltres feia res en concret, ni sabíem tampoc què fariem, però teníem clar que no volíem i compartíem una mateixa necessitat de sobreviure.

Tu, amic Guillem, gairebé no dibuixaves, però semblaves tenir clar quina era la teva direcció, tot i que llavors tampoc la sabessis. Una mena d'intuïció sempre em va fer veure el teu talent, apreciar el teu art que encara no havies expressat. Per això, quan uns anys més tard vas començar a publicar les teves vinyetes i il·lustracions, per mi va ser la constatació d'un fet natural que un dia o altre s'havia de manifestar.

Quan vas publicar *Zig-Zag*, editat pel Real Free Press d'Amsterdam, vaig voler, aprofitant un viatge a Holanda, visitar la seu d'aquella petita societat de joves holandesos contraculturals que t'havien posat en escena.

Després han estat molts i diversos els àmbits i mitjans on has anat servint els teus còctels gràfics demolidors i gratificants; alguns, com el *Fuera de Banda*, vam poder fer-los plegats. Però ara vull recordar la publicació de *Zig-Zag*, que va ser per mi un motiu d'alegria perquè estava segur que era el preàmbul

SALVADOR RODÉS

d'una llarga trajectòria en què has desenvolupat el teu estil inconfusible. Una mena de síntesi basada en la simplicitat dels gags de les historietes del tebeo i la poètica del cinema mut. Els gens del Reporter Tribulete lliurats a la cultura del còmic *underground* i a l'estètica pop han estat els impulsors del teu art i ahora la manera particular d'expressar la teva perplexitat davant l'absurditat de les coses. Això sí, sempre amb amable ironia i molta humanitat, com correspon al gran prestidigitador que has estat. Els teus personatges i dibuixos acompanyaran per sempre els meus somnis. *

Guillem Cifré i/o la seva obra

LLUÍS
LLORT

El més important és la sensació, no el sentit. La força neix de l'impuls, no del cop.

Matèria etèria de significat tan ampli com fugisser. Ordre establert lluny de la Terra, format per un codi sense barres. Narració antidiscursiva.

Summa de components potents. Universal en la mudesa, transparència que neix de l'opacitat de l'entorn. General del llapis, el pinzell, la tinta, l'aquarel·la, el retall. Germà del moment caçat en moviment. Emergent. Reflex d'un món en què m'agradaria viure. Inquisidor de la ment. Domador de la tècnica. Orador del vers dibuixat. Rauxa sense reixa.

Divulgador conceptual. Emulador de somnis.

Contracultural, en deien, com si no fossin la resta els que estan en contra de la cultura. Increïble sense credo. Fantàstic en la realitat.

Romancer gitano... gitano! És com un glop d'aire sota l'aigua, o un glop de cervesa fresqueta...

Especialista en espècies espectacularment espavilades. Laberints d'endolls, cadires, olives i escuradents.

Fallero. Amic etern.

Moviment fet de ratlles, corbes i espirals. Endozoic que quan surt de l'animal és un cargol, un gat, un peix... Solitud: la de l'artista. Tràgic de la comicitat. Recursos inesgotables. Elevació dins d'un soterrani en què dones nues de cuixé heretades omplien les parets: "Voulez vous cuixé avec moi?"

Geni i figura, sense escriptura. Al·legòric. Linotipista sense motlle. Àtic de l'edifici del pensament. Crema i nata, crema el bosc de tisores. Tradició d'herència genètica, fill del seu temps. Ideogràfic. Collonut.

(Fragment / versió del pròleg d'Artfòbia II)

BARTOMEU SEGUÍ

BON VIATGE, COMPANYY!

MAX

XAVIER
PORRATA

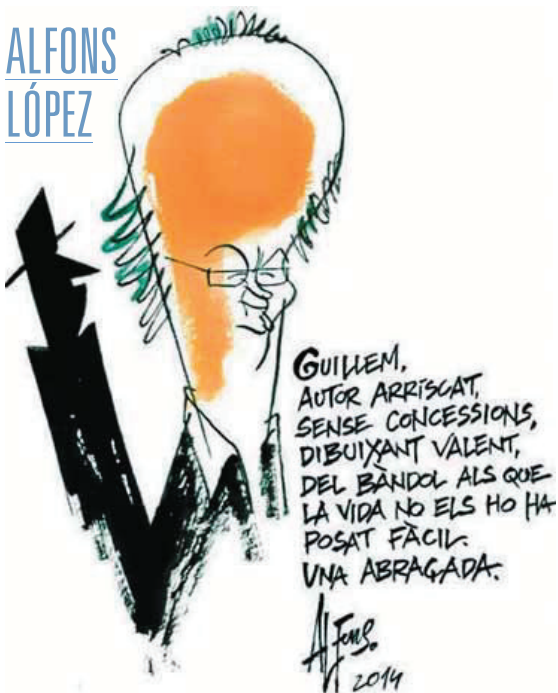
Guillem Cifré

“
Gargotaire
talentós,
imaginador
compulsiu,
alternatiu
vocacional,
narrador mut
de grafismes
onírics, irònic
conreador
d'absurds i
paradoxes,
havia nascut
per dibuixar
KAP

Homenatge

'IN MEMORIAM'

ALFONS
LÓPEZ

PERE JOAN

DANIEL BOADA

FUM

Explicar-se sense mots

Precisament una de les gràcies i mèrits de Guillem Cifré és que havia assolit explicar-se i fer-ho sense provocar escarafalls, repèl ni recels i sense recórrer als mots sempre dubtosos; amb encert se l'havia comparat a actors i artistes d'altres branques de la comunicació. Era un comunicador que cercava els mitjans adients per expressar-se i fer-se entendre pels altres.

Si dibuixava era per contar-nos què sentia o pensava del que vivia i observava a l'entorn vital i humà seu. Però en lloc de servir-se del que a través dels temps s'ha convertit en el comú unformatzat dibuix de les formes amb el suport dels mots, preferia el llenguatge directe conformtat per un color pla (manga) que no modela ni modula sinó que construeix i ho fa imbuït i coaccionat pel tèrbol i ingenu inconscient surrealista occidental; el recurs formal li permetia dibuixar i descriure-ho tot amb una precisió que res oblidava del context real:

simultàniament són presents amb l'acció plàstica impulsos, impressions i l'expressió intencionada, tot emplaçat en una composició bidimensional, la que és pròpia del mitjà de què se servia, l'àmbit de les arts d'un disseny al servei de la quotidianitat.

S'ha dit que era el plasmador de les paradoxes del viure concret i que per fer-ho viable passava del real al xocant perquè esdevingués obvi. Les formes –el recurs metodològic– aclareixen el que els mots deixarien a l'obscur. Alterant codis, s'arriba a la comunicació directa, atès que el petit esdevé gran i el monstruós en habitual tolerable.

El procediment permet llegir a través del que se sap i no del que et diuen que has de saber. Recordem Charly Rivel o Charlot: entendre escoltant o mirant. Cifré, dibuixant, ho explicava tot. *

ARNAU
PUIG

CARME PERIS

Sempre artista

Em Guillem era un artista, era el Guinovart del dibuix. Venia de l'escola Bruguera, de Cifré, el seu pare, i Escobar, Conti, Raf, Peñarroya, Vázquez, Ibáñez... I també del TBO, el gran Coll, Benejam... ("quien lee un tebeo, leerá un libro", es deia aquells anys). Jo crec que tots els dibuixants devem molt a l'escola Bruguera i al TBO, com a mínim els que ja hem passat dels 45 anys.

Amb el Guillem vam treballar junts a *Mataratos*; Conti dirigia la revista. Jo vaig començar a publicar al *Mataratos* per en Conti, un humorista amb un dibuix molt modern, en aquells anys.

Per cert, hi ha una anècdota divertida que explico poc: jo era estudiant a la Universitat de Barcelona i van veure els dibuixos (cagarrets) que feia i em va trucar un tal Federico Gallo, paio famós en aquella època, per si volia publicar a *La Prensa*, que era un diari del Movimiento... Jo vaig dir que m'ho pensaria i vaig trucar al Jaume Perich.

"Jaume, que Federico Gallo em diu si vull fer l'acudit a *La Prensa* del Movimiento." En Perich em

va dir: "Fer, digues que sí, que jo vaig començar en un de pitjor... *La Soli*!"

Després, amb el Guillem, vam coincidir a *El Papus*, la revista de la bomba del 1977... En aquells anys jo estava a la universitat amb la meua història i antropologia i dibuixar era per passar l'estona a classe. Fent dibuixos dels profes i de les entrades dels grisos a l'*uni*. Mai vaig pensar que acabaria dibuixant (bé, dibuixant, és un dir). Ell ho tenia molt clar.

Després de l'etapa d'*El Papus* vam seguir camins diferents: jo de *profe* fins que el Gin em va cridar per anar a *El Jueves*. En Guillem, sempre artista, es va dedicar més a l'*underground*. *El Vibora*, *Cairo*... Anys després vam coincidir a l'*Avui*. I quan obria el diari i mirava el seu dibuix al·lucina: quina mà té, aquest tio. És un filòsof del dibuix. Un artista. Insisteixo, el Guillem és el Guinovart del dibuix.

Guillem, no hauràs marxat per culpa de l'Europa merkeliana, neoliberal descarada, de dretes que ens espera? Una abraçada allà on siguis i al Reporter Tribulete i al Cesc i al Gin i al Perich... i a tota la banda. *

RUBÉN PELLEJERO

FER

Gràcies, gràcies...

Guillem Cifré, un artista sorprenent i desconcertant, ens ha donat fa poc la darrera i més desconcertant sorpresa. La sorpresa més trista i la menys esperada. Se n'ha anat.

Gargotaire talentós, imaginador compulsiu, *Adéu Guillem...*

KAP

alternatiu vocacional, narrador mut de grafismes onírics, irònic conreador d'absurds i paradoxes, havia nascut per dibuixar. Duia la tinta xinesa a la sang i brandava el llinatge a voltes com una llosa, altres com un agulló. En Guillem habitava en un altre món, segurament molt més surrealista que aquest, però sens dubte més màgic, menys cruel, més calmos, menys trist. I amb un esmolat tremp amarat de tinta xinesa, sempre a la seva bola, va cartografiar detalladament aquell món tan seu, i va resultar que el seu traç clarivident retratava minuciosament els escaires més obscurs del nostre món, i els seus dibuixos ens atrauen i ens captiven, però també ens neguïegen perquè esdevenen irrefutables radiografies de la nostra recòndita consciència.

Adéu, Guillem. I gràcies. Gràcies pel teu llegat escampat en milers de pàgines de llibres i revistes, cartells i qualsevol suport il·lustrable. Gràcies pel teu talent. Gràcies per la teva amistat, la teva generositat i el teu cor, tan pur com gran. *

Guillem Cifré

Tant se val que il·lustrés un article d'opinió o construis una llagosta amb una capsa de galetes: com aquell vianant que tantíssims cops havia recreat, res no el podia distreure del seu camí
C. PRATS

Homenatge

'IN MEMORIAM'

JOAN THARRATS

Tot un món

Un es fa gran quan fa temps que no fa coses per primer cop. El Guillem no era d'aquests i ho vaig constatar fa uns mesos en una trobada il·lusionada en què volia que compartíssim un projecte audiovisual. Totalment nou. Desplegant la gens discreta i indispensable carpeta, com un aleró de Fórmula 1, va estendre el seu món dibuixat, que s'insinuava d'atmosfera impregnada d'un mínim caos. Aquell que afavoreix la creativitat, en què un es troba i retroba en l'estil, tics inclosos. La proposta se sintetitzava en un projecte d'animació, un nou format televisiu consistent en una dinàmica que trencava de manera atrevida molts esquemes narratius i que requeria dotar-lo de consistència argumental. Immillorable rept. Però quan un entra en un món tan particular com el seu es replanteja moltes coses, fins a arribar a la conclusió que només queda la sana opció de trencar definitivament esquemes i prioritzar-ne la singularitat. I en gran part, d'això es tracta l'art. El projecte es va quedar allà, entre cafès, i romandrà intuït en aquest gran món creat pel Guillem, que podem continuar revisitant, gaudint i recordant. *

IGNOT

Dos records

Tinc dos records inesborrables de la meua amistat amb Guillem Cifré. Un és del dia que el vaig conèixer al seu estudi i amb un gest em va convidar a asseure'm davant d'un dels seus quadres. En aquell moment em vaig convertir en un dels seus dibuixos. L'endemà vaig fer el quadre dels cargols que acompanya aquestes ratlles, *Trobada entre dibuixants*. L'altre record igualment intens és la darrera encaixada de mans que em va fer, ja molt deteriorat físicament, al llit de l'hospital, però amb la mateixa actitud de sempre. Encara noto l'energia al meu braç esquerre. *

Un niu dalt del Carmel

El dibuix uneix ombres, taques embogides, mineral ocult. Codi obert quan la nit canvia la pell del paper. Tan fi és el blau de l'alba. El silenci torna amb febre el so de les línies i potser sents llavis de mar, abraçat a la vaca d'*Atom heart mother*, de Pink Floyd. *

PEP BROCAL

PACO FANÉS

ANTHONY GARNER

A l'Arcàdia dels historietistes

Veig una fotografia de Guillem Cifré en una excursió organitzada per *Tío Vivo* [pàgina 3]. L'objectiu, "buscar bolets verinosos". Deu tenir 5 o 6 anys i fa cara de felicitat. Per a la creació de *Tío Vivo*, l'incentiu econòmic va ser fonamental, però crec que essencialment hi planaven dues idees: la reivindicació de l'autoria i poder dibuixar còmics en un entorn de veritable amistat. Malgrat que el seu pare, creador de *Tribulete*, va morir quan ell tot just voltava els 10 anys, ja havia pogut copsar els forts lligams que unien els

CARLES PRATS

Peñarroya, Escobar, Conti o Enrich. En conseqüència, la seva trajectòria professional mai no es va moure d'aquests ideals: la reivindicació de l'historietista com a autor –inclosos els seus drets– i la recerca d'un entorn professional que assolís aquella Arcàdia mental on imaginava el pare amb els col·legues.

Malgrat l'extraordinària bonhomia de Guillem Cifré, el recordo fent una feina solitària al seu modest i alhora magnífic estudi del Guinardó. La seva era una proposta gràfica i narrativa que poc tenia a veure amb la dels seus contemporanis. Això queda clar des que el 1974 va dibuixar una pluja d'excrements, en la qual no es privava de res, a la contraportada del número 1 d'*Ajoblanc*.

Com Soglow o Sterrett, Cifré ha bastit un món a part, potser conseqüència d'aquell esperit popular i avantguardista del *Tío Vivo* del 1957. Tant se val que il·lustrés un article d'opinió o construís una llagosta amb una caps de galetes: com aquell vianant que tantíssims cops havia recreat, res no el podia distreure del seu camí. *

Els nostres morts

Truquen al telèfon...
Vindrà a l'homenatge que li fan?
Homenatges!

Pobres morts, s'han d'empassar la reunió sense poder-se defensar, sense poder-ho enviar tot a rodolar. Com a mínim esperar unes setmanes i que aquella consciència marxi per fer el que li calgui. Ah, no! Ells a la seva. Estaria bé que el mortet donés un ensurt alguna vegada, amb la por que fan als vius les coses de l'altra banda... Només per treure'ns del vici potser ja estaria bé

(A Guillem Cifré, irreductible company de l'humor, en la vida i en l'art) *

JORDI SOLER

'IN MEMORIAM'

Guillem Cifré, la lucidesa que somriu

Seguir l'obra de Guillem Cifré era un exercici extraordinàriament gratificant, perquè el seu traç d'aparència esquemàtica, gairebé cisellat sobre el paper, tenia sempre una densitat de representació sorprenent, que descobria en nosaltres mirades superposades endinsant-se en els racons més profunds de la ment.

No es podia observar el treball de Guillem Cifré sense aturar-s'hi uns segons, sense imaginar-te'l concebant-lo, sense descobrir-te somrient en adonar-te de la lliçó d'intel·ligència que ens oferia sempre. Aquesta seva lucidesa podia tenyir de vegades l'humor de Cifré d'una ironia feridora i d'una capacitat de distància crítica sobre els actors que dominen els escenaris de la realitat quotidiana, però també ho feia sobre la nostra veritable condició d'una manera que podia arribar a desassossegat-nos, com Pessoa.

Però seria un greu error no valorar precisament que la naturalesa poderosament simbòlica de l'humor de Guillem Cifré respirava i transmetia alhora, tot i que no fos potser sovint tan evident, un humanisme sa, colpidor, profund, radical, una comprensió i una complicitat cordial de la fragilitat que ens defineix. Retrobem-la ara des d'aquesta solitud essencial en què ens reconeixem i que ell sabia recloure tan sàviament i que ell sabia recloure tan sàviament en un somriure. *

SRTA. M

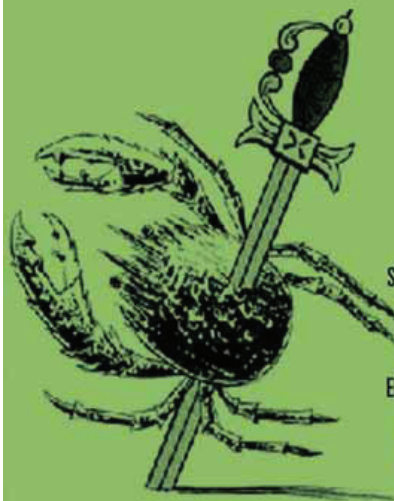

Retrobem la fragilitat que ens defineix ara des d'aquesta solitud essencial en què ens reconeixem i que ell sabia recloure tan sàviament en un somriure
C. DUARTE

SRTA.M

Celles Guillem Cifré & Jordi de Manuel

S'acosta al mirall: el berriscol que neix al cap; les pestanyes incipients; les celles nues.
Com canvia una cara, sense celles, pensa.
Continua observant-se: pàl·lida, prima; amb el semicercle rosat de la cicatriu. La buidor al pit.
Avui té hora amb el metge per parlar del seu cranc.

S'asseu. Una taula ampla la separa de l'home de la bata.
No gosa mirar-lo. Només escolta.
No hi ha rastres de malignitat, torni d'aquí a sis mesos.
El metge la mira de cara, no de baix com altres vegades.
Ella fita els ulls d'ell; si l'home pogués veure les celles absents d'ella, sabria què se sent quan s'està guanyant un combat, què significa continuar vivint, ser-hi.

Complicitat amb el Guillem

L'any 2003 vaig fer la proposta deshonestament al meu cosí Guillem de compondre seixanta *Kurts*: jo li aniria enviant textos breus que ell il·lustraria. Va acceptar immediatament.

Durant un any vam treballar plegats amb complicitat i bona sintonia ideològica. En realitat es tractava d'entrar per les esclerxes de la naturalesa humana i de la societat fins arribar a les vísceres.

Vam passar-nos-ho bé, fins i tot de vegades invertíem l'ordre establert: "A veure què escrivis d'això", em deia en el

missatge en què m'enviava la imatge.

Us ofereixo *Celles* (quina llàstima que ell no hagi pogut disposar de l'espasa que va il·lustrar!), un microrelat enriquit pel seu talent que reflecteix l'essència de *Kurts*, un projecte que resta inèdit, probablement perquè les meves paraules no estaven a l'altura dels dibuixos ni de la poesia visual que atresora l'obra de Guillem Cifré. *

JORDI
DE MANUEL

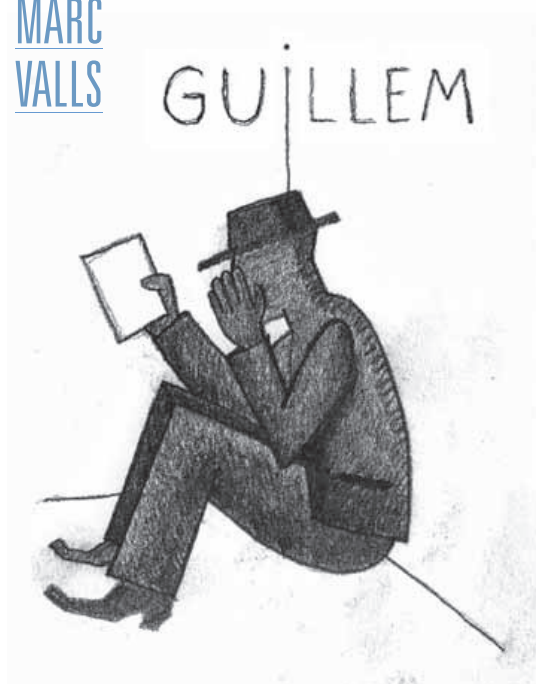
Artfòbia?

Molts lectors d'aquest suplement seguïem amb delit i deliri les tires còmiques que Cifré hi va publicar entre el Fòrum i el segon Tripartit, com si diguéssim, de primer en blanc i negre i després en color. Les tires, recollides en llibre per Sins Entido (2005) i Ponent (2008), responen a l'entorn artístic d'aquest suplement, i d'aquí la seva irònica paüra: l'artfòbia. De fòbies patològiques n'hi ha centenars, però ara per ara, el *DIEC* en recull (només) 22. Moltes són

antònimes, com la monofòbia (por a la soledat) i l'antropofòbia (a la societat humana). També hi figuren les clàssiques pors morboses sensorials: pànic als llocs elevats (acrofòbia) o a les profunditats (batofòbia), als corrents d'aire (aerofòbia), a l'aigua (hidrofòbia), a la llum (fotofòbia), als espais oberts (agorafòbia) o tancats (claustrofòbia), als animals (zoofòbia) o a la sexualitat (sexofòbia). Però també n'hi ha de caràcter ideològic. El *DIEC* recull l'homofòbia (als homosexuals), la xenofòbia (als estrangers), la catalanofòbia, l'anglofòbia i la neofòbia (a les innovacions).

La pèrdua sobtada de Guillem Cifré me'n fa subratllar dues: la nosofòbia (a les malalties) i la tanatofòbia (a la mort). Busco entre les 22 fòbies normatives algun exemple tan irònic com la seva artfòbia i no el trobo. Potser la fòbia més semblant seria la bibliofòbia (por als llibres). Lamentablement, aquesta sembla molt estesa entre gent que no comparteix l'aproximació irònica del gran Cifré. *

MARC
VALLS

Guillem Cifré